

מסכת עירובין

פרק ו'

א. חִקָּר עַמְּגַבֵּרִי בְּחִצֵּר, או עַמְּמַיִן מִזְרָחָה בְּעִירֹבָה, הַרְיָה זֶה אָסֵר עַלְיוֹ, דָּבָרִי רַבִּי מַאיָּר. רַבִּי אַלְיעָזָר בָּנוּ יַעֲקֹב אָוֹמֵר, לְעוֹלָם אִינָן אָסֵר עַד שְׁיָהוּ שְׁנֵי יִשְׂרָאֵלִים אָוֹסְרֵין זֶה עַל זֶה:

ב. אָמֵר רַבּוּ גַּמְלִיאֵל, מַעֲשָׂה בָּצְדוֹקִי אֶחָד, שְׁהָה דָּר עַמְּנוּ בְּמַבּוֹי בֵּירוּשָׁלָם, וְאָמֵר לְנוּ אָבָא, מַהְרוּ וְהַזְּכִיאוּ אֶת כָּל הַכְּלִים לְמַבּוֹי, עַד שְׁלָא יוֹצִיא וַיְאָסֵר עַלְיכֶם. רַבִּי יְהוֹדָה אָוֹמֵר בְּלֹשׁוֹן אֶחָר, מַהְרוּ וְעַשׂ צְرָכֵיכֶם בְּמַבּוֹי עַד שְׁלָא יוֹצִיא וַיְאָסֵר עַלְיכֶם:

ג. אֲנָשֵׁי חִצֵּר שְׁשָׁבָח אֶחָד מִהְנוּ וְלֹא עִרְבָּ, בֵּיתוּ אָסּוֹר מִלְּהַכְנִיס וּמִלְּהַזְּכִיא, לוּ וְלֹהֶם, וּשְׁלָהֶם מִתְּרִין, לוּ וְלֹהֶם. נָתַנוּ לוּ רִשׁוֹתָן, הוּא מִפְרָר וְהָנוּ אָסּוֹרִין. קַיּוּ שְׁנֵים, אָוֹסְרֵין זֶה עַל זֶה, שְׁאָחָד נָתַן רִשׁוֹת וְנוֹטֵל רִשׁוֹת, שְׁנֵים נָתְנִים רִשׁוֹת וְאֵין נָוְטָלִין רִשׁוֹת:

ד. מִאִימְתִּי נָתְנִין רִשׁוֹת. בֵּית שְׁמָאי אָוּמָרים, מִבְּעוֹד יוֹם, וּבֵית הַלְּל אָוּמָרים, מִשְׁחַשָּׁכה. מִי שְׁבַּתְנוּ רִשׁוֹתוֹ וְהַזְּכִיא, בֵּין בְּשׁוֹגָג בֵּין

בָּמִזְיֵד, הַרְיָה אֹסֶר, דְּבָרִי רַבִּי מַאיָּר. רַבִּי יְהוֹדָה אֹמֶר, בָּמִזְיֵד
אֹסֶר, בְּשׁוֹגָג אִינּוֹ אֹסֶר:

ה. בָּעֵל הַבַּיִת שְׁהִיא שְׁפֵף לְשִׁכְנִים, לְזֹה בֵּין וּלְזֹה בֵּין, אַيִם
אַרְיכִים לְעֶרֶב. לְזֹה בֵּין וּלְזֹה בְּשָׁמָן, אַרְיכִים לְעֶרֶב. רַבִּי שְׁמַעֲון
אֹמֶר, אַחַד זֹה וְאַחַד זֹה, אַיִם אַרְיכִים לְעֶרֶב:

ו. חִמְשׁ חַבּוֹרוֹת שְׁשַׁבְתָּו בְּטֶרֶקְלִין אַחַד, בֵּית שְׁמַאי אַוְמָרים,
עֲרוֹב לְכָל חַבּוֹרָה וְחַבּוֹרָה. וּבֵית הַלְּל אַוְמָרים, עֲרוֹב אַחַד לְכָל.
וּמוֹדִים, בָּזָמָן שְׁמַקְאַתָּנוּ שְׁרוֹיִן בְּחֶדְרִים אוֹ בְּעַלְיוֹת, שְׁהָנוּ אַרְיכִין
עֲרוֹב לְכָל חַבּוֹרָה וְחַבּוֹרָה:

ז. קָחָחַין הַשְּׁתְּפִין שְׁהִיו אַוְכְּלִין עַל שְׁלָמָן אַבְיָהָם וַיְשַׁגְּנִים בְּבַתְּיָהָם,
אַרְיכִין עֲרוֹב לְכָל אַחַד וְאַחַד. לְפִיכָּה, אִם שְׁכָח אַחַד מֵהֶם וְלֹא
עֶרֶב, מְבִיטֵּל אֶת רְשׁוֹתוֹ. אִימְתֵּי, בָּזָמָן שְׁמֹולִיכִין עֲרוֹבָן בְּמָקוֹם
אַחֵר, אַבְלָל אִם קָיה עֲרוֹב בָּא אַצְלָן, או שְׁאַין עַמְּהָן דִּיוֹרִין בְּחֶצֶר,
אִינּוֹ אַרְיכִין לְעֶרֶב:

ח. חִמְשׁ חַצְרוֹת פְּתֻוחֹת זוֹ לֹזוֹ וּפְתֻוחֹת לְמַבּוֹי, עֲרָבוֹ בְּחַצְרוֹת
וְלֹא גַּשְׁתַּחַטוּ בְּמַבּוֹי, מְפִרְיוֹן בְּחַצְרוֹת וְאַסְוָרִין בְּמַבּוֹי. וְאִם גַּשְׁתַּחַטוּ
בְּמַבּוֹי, מְפִרְיוֹן כָּאֹן וְכָאֹן. עֲרָבוֹ בְּחַצְרוֹת וּגַשְׁתַּחַטוּ בְּמַבּוֹי, וּשְׁכָח
אַחַד מַבְּנֵי חֶצֶר וְלֹא עֶרֶב, מְפִרְיוֹן כָּאֹן וְכָאֹן. מַבְּנֵי מַבּוֹי וְלֹא

גנשטיין, מתרין בחרות ואסוריין במבוי, שהמכוון להחרות כהצר

לbulletים:

ט. שתי החרות, זו לפנים מזו, ערבה הפנימית ולא ערבה החיצונית, הפנימית מתרת והחיצונית אסורה. החיצונית, ולא הפנימית, שփיקו אסורות. ערבה זו לעצמה וזו לעצמה, זו מתרת בפני עצמה וזו מתרת בפני עצמה. רביע עקיבא אוסר החיצונית, שזריסט הרגל אסורתה. וחכמים אומרים, אין דרישת הרגל אסורתה:

י. שכח אחד מן החיצונית ולא ערבית, הפנימית מתרת והחיצונית אסורה. מן הפנימית ולא ערבית, שփיקו אסורות. נתנו עריבון במקומ אחד, ושכח אחד, בין מן הפנימית בין מן החיצונית, ולא ערבית, שփיקו אסורות. ואם היו של ייחדים, איינו ארכיכין לערבית: